

BRANKICA BOŠNJAK, Bizovac

Plaketa „Mihovil Pavlek Miškina“ za pjesništvo na književnom standardu 2018.

LIJEVA RUKA MJESECA

(Jozefini Dautbegović Krajinović)

Kad pola drveta oboli, druga polovina
plešući svojim zelenim lišćem daje mu nadu.
Tako i starci, koji su godinama krovovi,
u potrazi za svojim zidovima, prepolove se
na sv(ak)om zgarištu. Zidine su bar dvije duše, rana
majčine utrobe u trenutku
razdavaranja i drhtanje preživjelog psa. Zgarište je

zgarište. Odveć bučno je
to bacanje pepela u oči
u ime Boga.
Vjerujem,
da je savršena svaka mrlja na mojoj nesavršenoj smrti.

Puštam da me zove: dođi, iako mi koljena krckaju
kao biserje. Moždani otok
ima sposobnost predviđanja
fantazija. Moja glava je četvrtasta bijela košnica
i moje drvo života je crvotočni mahagonij. Prva ljubav
naše majke je ćelija

od mramora. Kuća bruji dok napušta svoju avliju
u želji da sačuva dušu. Oslušni:
bore se ušuškavaju

u zamkama osjećaja časti. Stojim potpuno mirna
u tom medu od zlata. Sa zidova košnica
cijede se rojevi mraza. Da li će uspjeti
lijevoj ruci mjeseca da sačuva pčele? Da bi živjele
sljedeće godine lukovice tulipana
moraju se same raskomadati
u utrobi podruma. Vrtlože mlazovi
bezmjerne tišine. S posebnom pažnjom osluškujem
bilo matice. Zvučno otkucava godine. Begova džamija

kažem ima srce. U Duvanjskoj bazilici i kopijama Sopoćana
kuca isto to srce. Hagada
između dvije šetnje mirno rasijeca
svet kao sunce. Hilal
širi svoje sjajne čaršave do umora
u našem gradu, diše. Bosna
je baš tu započeta tajna
misao. I kad crkava to je ciklus rađanja.
Dijete se druži s obješenim
krovovima. Oblače jakne
narandžasti pupoljci. Nigdje nas nisu tako divno odgojili
kao na grobovima
avlija

mlačak
svježe prevrnut
Čovjek Žena. Ptica. Bez glasa.

Bb

BDIJENJE

(IN MEMORIAM djedu Mati - 09.01.2018)

detalj: otac- starac je otišao u rano popodne.
prvo je polako mršavom rukom iz džepa na košulji
izvadio sat i umorno šapnuo
12 sati.
prije toga mu sin došao da ga vidi i kupio odijelo

za nedajbože.
danima je zatvarao kapiju što je istrula na sred njive
nakon dva rata.
drvo sušičavo ne diše

nema majke
da podijeli s djecom zadnju mrvu kruha, da ti skine mokre opanke
pa ti prekrivenom zadnji put sjedi pored nogu i u mislima zapjeva

prije nego neutješno zagrmim i zapalim
sve tvoje stvari kao tragove
svijeća.

njihov sjaj prijeći će
s tvog lica na moje
drhtanje.
nema više detalja, smrt osjeća smrt

pretvaram se
da je ulje uliveno u svijeću mrtvo
jutro, tetovaža feniksa na lopatici moje kćeri
ujed mjesečine, mlijeko maslačka kaplje na voštanom licu njenog djeda,
istok kao limun plav sklapa oči. oživljena slika Klimtove žene svira
izgubljenu Pogrebnu pjesmu Stravinskog , puštam glasno
kap krvi na papir. nek vrišti.
duša moja.

Bb

SMR(S)KAVANJE DALEKO OD ZGARIŠTA

što plačeš, majko. za kosturima

kuća

nepoznatih ljudi?

kroz njihove oči
raste kamena tišina,
dok se sjećaju sebe samih

kosturi počinju od vrata
tražiti tijelo.
u praznom bezimenom prostoru koji su zvali dom

hladna jesenja kiša zaliva kamenje, kažem

ponekad ličimo na njega.

.....

budi me protivazdušna sirena. zgrabim sina
u naručje i s četvrtog kata
stubištem strčim u podrum. i ne sjećam se ničega više
od vatre
njegovih ručica oko vrata i smrskane dude
neke druge bebe iz slovenije, bosne ili možda sirije

RAZMJENA

na makadamskoj cesti prema groblju
nema ni jednog osinjaka na kućama
da nije izgorio
nekad u predvečerje čuje se zujanje
pod zateklim suknom uniforme zacakli
osama u očima
od srušenih zidova proniklih ružama crvenim
iznikle iz lobanja
razmjenjuju život s imenima
na kraju puta

bb

MILI MOJ

(mom sinu)

među oblacima tražim sve moguće oblike paukova
držeći jednu ruku iznad očiju
drugom okrećem globus na tvom stolu i bodem
prstom sjever njemačke
da me ne zaboli
paučina na vratima tvoje sobe
kaže moja drugarica „sve će biti ok,
upakuje se čovjek“ i ja onda zamišljam kako se umotavam
u gomile papira, stavljam mašnicu
i uzdrhtali paket šaljem tebi

bb